

TANKER OG SPØRGSMÅL TIL 14. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Salmer:

729, 68, 2, 598, 778

Intro:

Vi er nu cirka halvvejs i den lange trinitatis-tid. Det er den tid, der på en særlig måde fokuserer på hverdagen og på hvad et godt kristenliv er i praksis.

Ifølge denne søndag, 14. søndag efter trinitatis, hører taknemmelighed med til et godt kristenliv. Prædiketeksten hér er nemlig fortællingen om at kun én ud af 10 helbredte spedalske vender tilbage til Jesus for at takke ham. Og så er det, at Jesus spørger: "Hvor er de ni?" Det tror jeg, han spørger om, fordi taknemmelighed bør være reglen og ikke undtagelsen i vores liv. Det er derfor særligt påfaldende, at den ene, der viser Jesus taknemmelighed, er en samaritaner og dermed én af de fremmede i Israel.

På den måde bringes der i hvert fald to temaer i spil denne søndag: for det første at Guds kærlighed i Jesus Kristus når ud over alle menneskeskabte grænser og for det andet at han ønsker ære og taknemmelighed af os mennesker.

Det er altså det, vi først og fremmest skal mærke os denne søndag: at Guds kærlighed er grænseløs og at vi skylder ham vores taknemmelighed.

Prædiketekst – Lukasevangeliet 17,11-19: Helbredelsen af de 10 og takken fra den ene

Under sin vandring mod Jerusalem fulgte Jesus grænsen mellem Samaria og Galilæa. Da han var på vej ind i en landsby, mødte han ti spedalske; de blev stående langt fra ham og råbte: »Jesus, Mester, forbarm dig over os!« Da han så dem, sagde han: »Gå hen og bliv undersøgt af præsterne!« Og mens de var på vej derhen, blev de rene. Men én af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet helbredt. Han priste Gud med høj røst og kastede sig på sit ansigt for Jesu fødder og takkede ham; og det var en samaritaner. Jesus spurgte: »Var der ikke ti, der blev rene? Hvor er de ni? Er det kun denne fremmede, der er vendt tilbage for at give Gud æren?« Og han sagde til ham: »Stå op og gå herfra! Din tro har frelst dig.«

Temaer i en prædiken:

- Man kunne f.eks. tage fat i det, jeg nævner ovenfor: Guds kærlighed kender ingen grænser. Vores kærlighed er begrænset. Vi elsker dem, der står os nærmest, og har svært ved at elske dem, der er langt væk. Sådan er Guds kærlighed ikke. Det ser vi stærkest i selve det at Guds egen Søn blev menneske. Gud holdt sig ikke for sig selv, men gik over grænsen mellem himmel og jord og lod sig føde som menneske af kærlighed til os. Hér gik han også over grænsen mellem liv og død ved at lide korsdøden for vores skyld. Alt dette er tegn på hvor langt Gud går for at række sine kærlige hænder ud mod os.
- Det lægger op til det andet tema, man også fint kunne tage fat i: nemlig det at Guds kærlighed kalder på vores taknemmelighed. "Hvor er de ni?", spørger Jesus. Og de kan jo faktisk fint have travlt med mange vigtige opgaver. De er blevet givet nye evner og muligheder, og de kan jo være i fuld sving med at bruge disse evner og muligheder til Guds ære. Det ville bestemt ikke være forkert. Alligevel er det som om historien her siger, at det må begynde et andet sted. Det må begynde med taknemmeligheden først af alt!

Spørgsmål til prædiketeksten:

1. Taknemmelighed er en vanskelig kunst. Ud af 10 personer er der kun én, der vender tilbage til Jesus med sin taknemmelighed.
Der er noget ret genkendeligt her. Jeg tror, de fleste af os kender til hvor meget vi gerne vil have hjælp, når der er brug for det, mens vi ikke er helt så gode til at vise taknemmelighed, når vi først har fået hjælpen.
Hvad tænker I om taknemmelighed i vores tid helt generelt? Hvordan står det egentlig til med taknemmeligheden blandt mennesker i dag?
2. Jesus fulgte grænsen mellem Samaria og Galilæa (Samaria blev ikke regnet som en ægte del af Israel dengang). Der møder han nogle grænsetilfælde: spedalske. De lever en udsat tilværelse – de er smittebærere af en livsfarlig sygdom, og folk går derfor i en stor bue udenom dem.
Hvordan har det mon været at leve som spedalsk under de vilkår?
Findes der mennesker i dagens Danmark, der på lignende måde må leve "udenfor" fællesskabet? Er der også folk, som vi går i en stor bue udenom?
3. I nøden kan vi råbe! Ti spedalske er i nød. De råber alle som én på Jesu barmhjertighed.
Tror I, der skal nød til, før mennesker begynder at råbe efter Jesus og Gud?
4. Til sidst siger Jesus til den fremmede samaritaner: "Din tro har frelst dig." Ikke: "Din helbredelse har frelst dig." Gør det nogen forskel? Og har det i så fald nogen betydning for os i dag?
5. "Gentagelsen er al lærdoms moder", siges der. Og det kan der vel godt være noget om. Da Jesus havde helbredt de ti spedalske, glemte de ni tilsyneladende alt om, hvem der havde gjort dem rask. På den måde kan en dårlig hukommelse være en af troens værste fjender.
Findes der noget, der kan hjælpe os mod "dårlig hukommelse"?
6. Den kendte Salme 103 hører også denne søndag til. Her står der flere ting om det at huske. Der står bl.a. at vi ikke må glemme Guds velgerninger. Gør vi det, så sløves vores taknemmelighed. Og samtidig står der også, at Gud ikke glemmer os. Det er værd at mærke sig! Salmisten siger endda, at Gud véd, vi er skabt, og han husker på, at vi er støv.
Hvad betyder det? Og hvilken trøst ligger der i det?

Der er gudstjeneste kl. 9.00 i Billund Kirke og kl. 10.30 i Grene Kirke. Begge gudstjenester er ved Karl Lund.

Peter F